

Barrera contra el nacionalisme

El líder d'Esquerra Republicana analitza la situació de l'Estat

Quan Heribert Barrera va contestar, sense embuts, a una pregunta pretesament capciosa, que Catalunya era la seua única pàtria, bona part dels contertulians de *La Clave* feren l'orni, mig esglaiats mig alleugerits: l'ingenu insidiós que li havia formulat la qüestió s'havia equivocat d'interpel·lant. La majoria dels altres invitats sí que s'hi haguessen vist en un compromís. El secretari general d'Esquer-

Rosa SOLER

ra Republicana de Catalunya, no. La biografia política de l'ex-president del Parlament català, per aquest cantó, no ha estat gens erràtica. La qual cosa, d'altra banda, li ha valgut dicteris que l'honoren: com a *exhibicionisme senil* va caracteritzar el jove nacionalista Raimon Obiols, també present als estudis de TVE, unes declaracions del mateix estil. Coherentment, quan Felipe González va desembarcar en la darrera campanya electoral catalana i va encetar el

seu parlament amb l'integrador «Compatriotas de Cataluña...», el jove nacionalista perdedor no va dir-hi ni pruna: s'hi sentia identificat. I és que hi ha pàtries i pàtries. I la del senyor Barrera sembla ser d'afirmació conflictiva. Tot i el seu caire autodefensiu: *La política neoespanyolista del PSOE respecte a les nacions que integren l'estat només fa que consagrar l'existència de ciutadans de segona classe, que són els que no som de parla castellana, i la seua*

exquisida acceptació de les regles de joc: *La nostra fermesa en l'aspecte nacional no significa de cap manera propòsits insurreccionals ni acció al marge de la llei; s'ha de respectar la legalitat existent, tot i que cal lluitar, sempre a través de mitjans democràtics, per la seva modificació. I és que la Constitució no és un marc polític apte per a resoldre els problemes nacionals de l'Estat espanyol. Amb ella, no s'hi garanteix el manteniment de la nostra identitat*

nacional. Reformar-la, però, no serà una tasca fàcil i, a hores d'ara, cal estar alerta que no l'alteren en un sentit encara més centralista. Perquè per a nosaltres, hi ha una qüestió de principi: no admetem la sobirania del conjunt del poble espanyol, sinó que creiem que el poble català és sovirà per ell tot sol, i que les decisions que afecten Catalunya no poden ser preses de manera col·lectiva per tots els pobles de l'estat, i que, per tant, les formes de col·laboració han de ser pactades entre Catalunya i l'estat. El poble català ha de renunciar a la sobirania que ell vulgui acceptar, però no podem considerar que no en té, ja inicialment, com pressuposa la Constitució. Confederació, en diuen d'aquest projecte polític en la Teoria de l'Estat.

Preguntat per quin paper compleixen en aquest esquema de futur el País Valencià i les Illes, i quines relacions han de tenir, al seu parer, amb Catalunya, el científic doblat de polític ens concreta: *Països Catalans és una fórmula que hauríem de definir entre tots, per això no es tracta de prejutjar res, però em sembla que el fet de la continuació geogràfica, afegit a tota la identitat cultural comuna i innegable, justificaria a bastament formes de coordinació política permanents. Qualsevol avanç en aquest camí s'ha de fer, és clar, respectant la personalitat i la voluntat de cadascun dels nostres pobles, però de cap manera no podem renunciar a la utilització de l'efecte sinèrgic de sumar les poblacions i el pes específic de tots plegats. Jo crec que, si poguéssim aconseguir alguna cosa pareguda a un organisme estable de cooperació entre la Generalitat valenciana, el Consell Inter-*

insular i la Generalitat catalana, tindriem majors possibilitats de defensa davant de l'estat. A més, així podríem fer economies d'escala en la nostra acció de redreçament cultural, alhora que seria altament significatiu i ens possibilitaria anar fent via cap un futur més lliure, que no pot ser altre que una federació entre pobles ger-

mans. Quan li recorde que això és explícitament prohibit per la llei de lleis estatal, ens retruca, categòric: Ja sabem, i tant, que la Constitució no permet cap tipus de federació entre comunitats autònomes, però això no és més que una altra raó de pes per a intentar esmenar-la.

L'il·lustre visitant del País Valencià també és crític amb l'Estatut de

Catalunya: ERC, el meu partit, reclama la correcció d'una sèrie de defectes i mancances del nostre Estatut, que són gairebé inexplicables, com és el fet que la nostra autonomia, en alguns aspectes, tingui un sostre inferior a la d'altres comunitats que no tenen la personalitat històrica i nacional de Catalunya. En una segona etapa,

pretenem que l'Estatut assumeixi tota la capacitat autonòmica que la mateixa Constitució ens possibilita, que és bastant més àmplia que la que tenim ara mateix. I de l'objectiu últim, ja n'hem parlat. Tot plegat, i per sintetitzar la nostra postura, he d'assenyalar que, ara com ara, amb el poder que té actualment Catalunya, no tenim assegurada la nostra super-

vivència nacional. O el poder català augmenta o, fatalment, anirà disminuint. No hi ha solució estàtica possible. O progressem o reculem.

Heribert Barrera, en un moment de l'entrevista que tingué lloc a la nostra redacció, va qualificar de *jacovina* la política autonòmica del PSOE que, segons el líder nacionalista català, és un intent de rebaixar les autonomies a un nivell estrictament administratiu, amb l'inconfessat objectiu d'eliminar, a la llarga, tota especificitat cultural i nacional. Tot amb tot, no és aquesta l'única discrepància que manté amb la política global portada a cap fins ara pel govern de Madrid: *Realment, en punts que jo considere fonamentalíssims, aquest executiu estatal actua com si fos de dretes. En temes com la permanència en l'OTAN, compres d'armament, transigència davant el militarisme, que jo crec que són decisius per a definir una política com d'esquerres, el govern socialista fa excessives concessions. I un partit que segueix aquestes pautes usurpa el nom d'esquerra. Però és que, a més a més, la política econòmica duta a terme fins avui, i que ens és presentada com l'única possible ara i ací, ho és, en la mesura que es parteix de la petició de principi que cal fer-la d'acord amb certes normes, que resulten del tot punt intangibles, i que certament no beneficien el conjunt del poble.*

El nou mapa polític català nascut de les passades eleccions autonòmiques, amb la majoria absoluta conquistada per Convergència i Unió, i la davallada de vots d'ERC, han portat el secretari general actual del partit de Macià i Companys a no acceptar novament la presidència de

les Corts catalanes, tot i ser amablement pressionat pel president Pujol: *No lamenta la decisió de renunciar a la presidència del parlament perquè almenys, d'aquesta manera, queda ben clar que qualsevol alternativa que jo defense no serà entesa en funció de beneficis personals de cap tipus. Per l'única cosa que em sap una mica greu és per la possible interpretació que pugui fer la premsa nacionalista de Madrid en el sentit de valorar com una pèrdua de posicions del nacionalisme català la meua sortida del càrrec. He estat tan atacat... Sigui com sigui, però, aquestes opinions no han d'interferir*

La Constitució no permet la federació: això és una altra raó per a intentar esmenar-la

en la nostra actuació. A pesar de la renúncia a la presidència de les Corts, ERC sí que ha acceptat participar en el nou govern

català, i l'invitat del PNPV no hi veu cap contradicció: *Nosaltres dubtàvem respecte a la participació o no en l'executiu català, ja que estàvem bastant satisfets per la definició d'intencions que ens havia avançat el president Pujol, però l'afer de la querella ens va fer decidir del tot. Calia que es manifestés una ferma solidaritat al voltant de la Generalitat perquè, en realitat, el que s'ha plantejat des de Madrid no és un atac contra una persona i la segura gestió més o menys afortunada d'una institució de crèdit, sinó un acte polític premeditat destinat a desprestigiar la Generalitat catalana. I aquesta no*

és sols la nostra valoració, sinó la de la immensa majoria dels catalans.

És curios que, quan hi ha hagut 51 bancs en crisi, Banca Catalana sigui l'únic cas en el qual es plantege una querella contra tots els administradors, que es remunta, inclús, fins 10 anys enrera, en la recerca de responsabilitats. És l'únic cas, insisteixo. I, encara més, cal tenir en compte el moment escollit, les circumstàncies en què es va fer pública, en fi, tot l'estil ominós de l'afer.

Un nacionalista sense estat ha passat pel País Valencià: Barrera; contra el nacionalisme dels que sí que en tenen, d'estat.

Encara no sou soci d'Acció Cultural del País Valencià?

JA SOU SOCI D'ACCIÓ CULTURAL?

En efecte, si ja formeu part de la nostra entitat, sabreu que tot el que fem costa un gran esforç. Si no en sou encara soci i si esteu d'acord amb la nostra visió dels problemes del País Valencià i amb la nostra voluntat de resoldre'ls, cal que us en feu soci de seguida.

I això perquè el País Valencià necessita el vostre treball i la vostra participació, perquè necessitem més mitjans econòmics i més influència en la vida del país, més coneixement de les necessitats culturals valencianes, i perquè aquest conjunt de necessitats només pot ser remeiat amb l'activitat de tots nosaltres.

Fer-se soci d'Acció Cultural significa sumar-se a una línia de responsabilitat ciutadana, com a valencians, i a una trajectòria de serenitat en el plantejament de les qüestions i d'eficàcia per a enfrontar-s'hi.

El País Valencià està en una greu disjuntiva, i la decisió de l'hora present ens correspon a tots els valencians. Fer-se soci d'Acció Cultural vol dir començar a prendre aquesta decisió.

Feu-vos ara socis d'Acció Cultural.

Informació:

Alacant-1. C/. Girona, 12-1r. Tel. 965/20 56 67
Castelló de la Plana. C/. Major, 87-1r. Tel. 964/23 69 04
València-2. C/. Moratín, 15-8a. Tel. 96/351 17 27
Alcoi. C/. St. Blai, 18'. Tel. 965/54 29 30

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

Moratín, 15, 8a. VALÈNCIA-2. Tel. 351 17 27

FEU-VOS-EN SOCI ARA MATEIX!

Butlletí d'Inscripció

1r. cognom 2n.
Nom Professió
Lloc de naixement Any
Domicili Població
Districte postal Tel. part. Domicili del treball
Població Tel. treball S'ha fet soci d'Acció Cultural del País Valencià, amb una quota trimestral de (feu una creu on calga):

..... mil
..... mil cinc-centes
..... tres mil
..... pessetes: (quantitat superior a fixar pel soci)

Domiciliació bancària

En/N
Carrer Població
Banc/caixa Agència
Carrer Població
Província Compte corrent Núm.
Distingits senyors: Llibreta

Els pagueu que atenguen, amb càrrec al meu compte i fins a nova ordre, els rebuts de ptes. que trimestralment els presentarà Acció Cultural del País Valencià.

..... de de 198

Firma